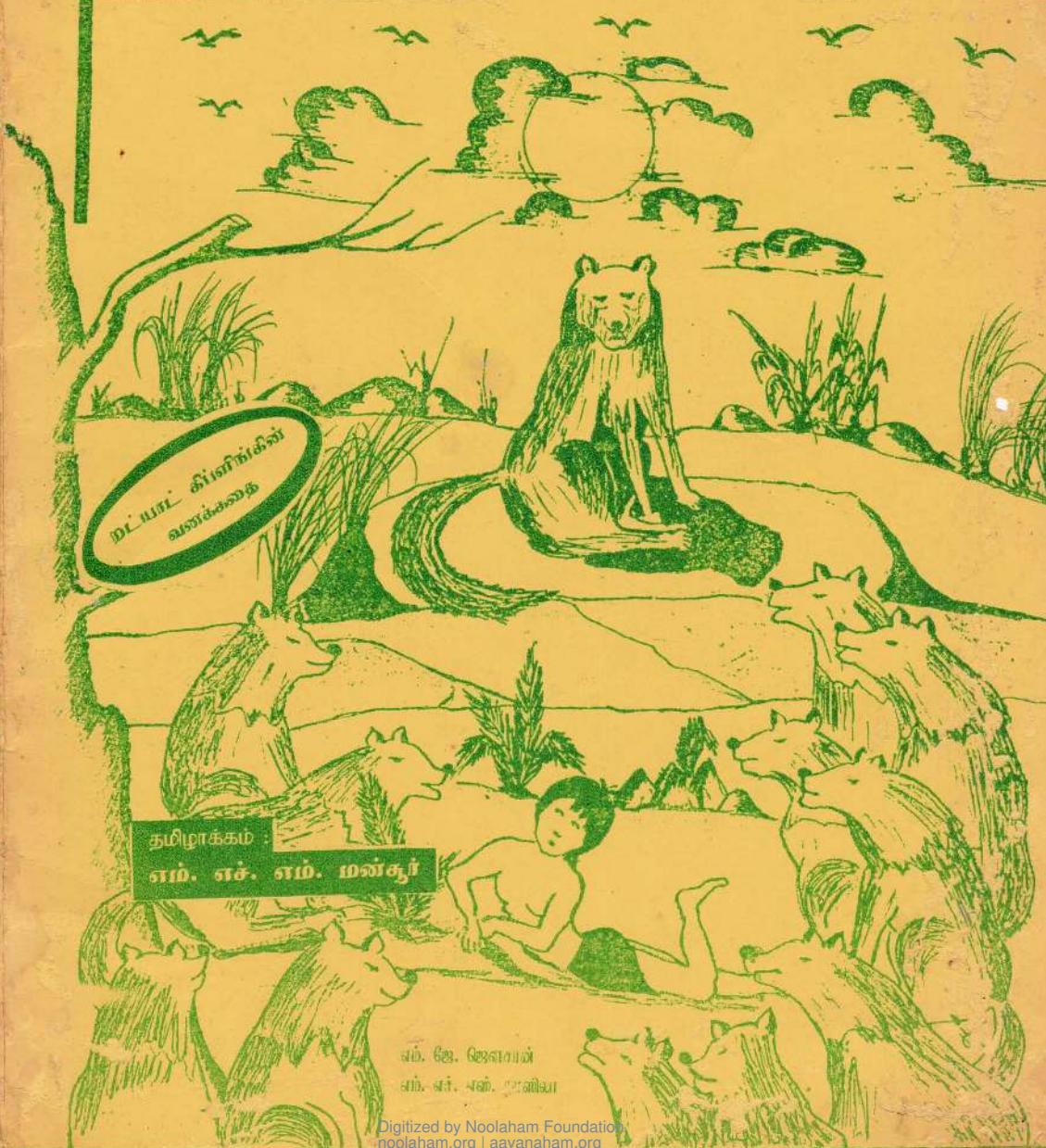

மூன்றாவது கூட்டுத் தூண் சேஞ்சல்

D. R. MANSOOR (LECTURER)
ASSISTANT DISTRICT COMMISSIONER
COLLEGE OF EDUCATION
ACCA LAICHENAI

வினாக்கள் கூட்டத்துடன் சோஷல்

நட்பாட் கிளிக்கிள்

வணக்கங்கள்

(பத்தி - 01)

தமிழகம் :

எம். எச். எம். மன்சூர்

எம். ஜே. ஜெயசாமி

எம். எச். எஸ். நாலீலா

சிறிலங்கா சாரணர் சங்கம்

அக்கரைப்பற்று - கல்முனை மாவட்டம்

அட்டாணச்சேனை கல்விக்கல்லூரி வெளியீடு

ஆசியுரை

கல்வியின் முழுமையான நோக்கை அடையப் பெறுவதில் இணைப்பாடவிதானச் செயற்பாடுகள் பெருந்துண்ண புரிகின்றன என்பதில் அனுபவ நிதியான நம்பிக்கை கொண்டவன் என்ற வகையில், அட்டாளைச்சேனை கல்விக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாள் முதல் இன்று வரை இக்கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று வெளியேறும் ஒவ்வொரு பயிற்சி ஆசிரிய மாணவ மாணவியரும் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று சாரண குழுக்களை ஆரம்பித்து சிறப்பாக நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சாரணிய தலைமைத்துவப் பயிற்சியினை வழங்குவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து செயற்பட்டு வருகின்றேன் என்பதைத் தெரியப்படுத்துவதில் மகிழ்வருகின்றேன்.

குருளைச்சாரணியப் பாடத்திட்டத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுவதும், ஒவ்வொரு குருளைச்சாரணனும் அறிந்திருக்க வேண்டியதுமான வனக்கதையினை தமிழ்ப்படுத்தி வெளியிடும் இம்முயற்சி தமிழ்மொழி மூலப்பாடசாலைகளில் குருளைச்சாரணிய சேவையில் ஈடுபெடும் ஒவ்வொரு வருக்கும் பயனுள்ளதாக அமையுமென நம்புகின்றேன்.

எமது கல்லூரியின் உடற்கல்வி விரிவுறையாளர் ஜனாப். எம். எச். எம். மன்து. அவர்கள் சாரணியம், முதலுதவி, உடற்கல்வி தொடர்பான பல நூல்களை கல்லூரிக் கல்வியிடுத்துவம் அறிந்திருக்க வேண்டியதுமான வனக்கதையினை தமிழ்ப்படுத்தி வெளியிடும் இம்முயற்சி தமிழ்மொழி மூலப்பாடசாலைகளில் குருளைச்சாரணிய சேவையில் ஈடுபெடும் ஒவ்வொரு வருக்கும் பயனுள்ளதாக அமையுமென நம்புகின்றேன்.

அட்டாளைச்சேனை கல்விக்கல்லூரி சாரண குழுவின் கண்ணி முயற்சி கச்சிதமாய் ஜெயம்பேற வாழ்த்துகின்றேன்.

ஈ. ஆர். ஏ. அனீஸு பாடசாலை கல்விக்கல்லூரி, அட்டாளைச்சேனை பொதிபதி.

ஸ்ரீமதி பீஷ்டக்கிருஷ்ண பாடசாலை கல்விக்கல்லூரி,

கல்விக்கல்லூரி,
அட்டாளைச்சேனை.

1997 - 08 - 26

அணிந்துரை

அட்டாளைச்சேனை கல்விக்கல்லூரியின் உடற்கல்வி விரிவரையாளரான ஜனாப். எம். எச். எம். மன்ஸூர் அவர்கள் அக்கரைப்பற்று - கல்முனை சாரணிய மாவட்டத்தில் உதவி மாவட்ட ஆணையாளராகவிருந்து பெரும் தொண்டாற்றி வருகிறார். இவர் குருளைச்சாரணியத்திற்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டதன் பின் குருளைச்சாரணியம் இம்மாவட்டத்தில் பெரிதும் முன்னேற்றமடைந்துள்ளது.

குருளைச்சாரணியம் என்பது 7 1/2 வயது முதல் 11 வயதிற்குட்பட்ட சிறார்களை சிறந்த மாணிக்கக் கற்களாக பட்டை தீட்டி சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெறச் செய்வதற்காக, ஒழுங்கான முறையில் திட்டமிடப்பட்டு வரி நடாத்தப்படும் ஒரு செயன்முறையாகும்.

இவ்வாறான உயரிய பணியின் உன்னத நிலையை இலகுவாக அடைவதற்கான வழிகாட்டிகளே இவ்வகையான நூல்களாகும்.

குருளைச்சாரணியத்திற்குப் பயன்மிக்க ஒரு நூல் தமிழ்மொழி மூலம் இம்மாவட்டத்தில் வெளிவருவது கண்டு சாரணிய மாவட்ட ஆணையாளர் என்ற வகையில் அகமகிழ்வடைகின்றேன்.

ஜ. எம். இஸ்ஸுமன்

மாவட்ட சாரணிய ஆணையாளர்,

மாகான உதவிக்கல்வி ப பணிப்பாளரும்.
கல்வி அலுவலகம்,
கல்முனை.

1997 - 08 - 28.

அறிமுகவுரை

நான் அட்டாணச்சேனை கல்விக்கல்லூரியின் உடற்கல்வி விரிவுரையாளரும், உடற்கல்வி நேறி இணைப்பாளருமான ஜனாப். எம். எஸ். எம். மன்தூர் அவர்கள் அங்கரைப்பற்று - கல்முனை சாரணிய மாவட்டத்தின் குருளைச்சாரணியத்திற்குப் போறப்பான உதவி மாவட்ட ஆணையாளராகவுமிருந்து திறன்படச் செயலாற்றி வருகின்றார்.

சாரணியம், குருளைச்சாரணியம் ஆகிய இரு பிரிவுகளிலும் சாரணிய உயர்பயிற்சியான “தருசினம்” (WOOD BADGE) பெற்ற இவர், 1995ஆம் ஆண்டில் தமிழ்மொழி மூலம் தேசியத்தியில் நடாத்தப்பட்ட தருசினன்பயிற்சிப் பாசறையில் பயிற்றுவிப்பாளராகவும் கடமையாற்றியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கடந்த பல ஆண்டுகளாக இம்மாவட்டத்தில் குருளைச்சாரணியத்தை வளர்ப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுவரும் இவர், பல தமிழ்மொழி மூலமான சாரணிய நூல்களையும் கல்லச்சுப்பிரதிகள் மூலம் வழங்கியுள்ளார்.

நம் நாட்டில் தமிழ்மொழி மூலமான சாரணிய நூல்கள் மிக மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. இக் குறைபாடுகள் முழுமையாக நீக்கப்படவேண்டுமென்ற அவாக்கொண்ட இவர், தனது முதல் முயற்சியாக இந்நாலை அச்சுருவில் வெளிக்கொணர முன்வந்தமை என்னை மகிழ்விக்கின்றது.

இவரது முயற்சிகள் சாரணிய உலகில் இவருக்கு ஒரு நிலையான இடத்தை வழங்குமெனத் திடமாக நம்புகின்றேன்.

த. தர்மலிங்கம்

சாரணிய தேசிய பயிற்சித் தலைவர்.

நான் பயிற்சி பார்வைக்கிறேன்.

முனையூர், சிரை

நான்மூர்

.80 - 80 - 1991

சாரணிய தலைமைச் செயலகம்,
கொழும்பு - 02.

1997 - 08 - 30.

என்னுபரை

எம்மத்தியில் தமிழ்மொழி மூலமான குருளைச்சாரணிய நூல்களின் பற்றாக்குறை, எமது பிரதேச குருளைச்சாரணிய வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவே இருந்து வருகின்றன. அண்மைக்காலமாக அட்டாளைச்சேனை கல்விக்கல்லூரி கல்லூச்ச மூலமான சில நூல்களை வழங்கி எமது மாவட்ட குருளைச்சாரணியத்தின் ஆரோக்கியத்தைப் பேணிவருதல் குருளைச்சாரணியத்திற்குப் பொறுப்பான உதவி மாவட்ட ஆணையாளர் என்ற வகையில் என்னை மகிழ்விக்கின்றது.

எனது நீண்டகால சாரணிய அனுபவத்தின் பயனாகவும், சாரணியம், குருளைச்சாரணியம் ஆகிய இரு பிரிவுகளிலும் தருசின்னப்பெற்றி பெற்றதன் பயனாகவும் சாரணியச் செயற்பாடுகளுக்கு மிகவும் அத்தியாவசியம் எனக்கருதும் சிலவற்றைத் தொகுத்து அல்லது தமிழ்ப்படுத்தி சாரணிய சேவையில் ஈடுபோவார்களின் சிரமங்களை முடியுமான வரை நிவர்த்தி செய்து சாரணியம் சிறப்பாக வளர்ந்து செல்ல உதவ வேண்டுமென்ற எனது நீண்டகால அவாவின் சாரணமாகவும் குருளைச்சாரணர்கள் அங்கத்துவர் சின்னம் பெற்று சாரணியத்தினுள் நுழைவதற்கு அத்தியாவசியமான இவ்வனக்கதையினை தமிழ்ப்படுத்தி வழங்குவதில் மகிழ்வியுறுகின்றேன்.

எனது முயற்சிகளுக்கு என்றும் ஊக்கமளிக்கும் அட்டாளைச்சேனை கல்விக்கல்லூரியின் பிடாதிபதி ஜனாப். ஏ. ஆர். ஏ. அஸ்ஸ் அவர்களையும், சாரணிய சேவையில் என்னை வழி நடாத்தநீச் செல்லும் தேசிய சாரணிய பயிற்றுவிப்பாளர் திரு. டி. தர்மலிங்கம் அவர்களையும், மாவட்ட ஆணையாளர் ஜனாப். ஐ. எம். இஸ்ஸமன் அவர்களையும். அட்டைப்படத்தை வரைந்துதவிய கல்விக்கல்லூரி மாணவன் எம். எப். எம். ஹாமாயுன் அவர்களையும், தமிழ்ப்படுத்தலில் என்னுடன் ஒத்துழைத்த கல்விக்கல்லூரி மாணவிகளாவ செல்விகள் எம். ஜே. ஜேளசான், எம். எச். எஸ். நாலிலா ஆகியோரையும், இந்நூலைச் சிறப்புற அச்சிட்டு வழங்கிய சாய்ந்தமருது எட்டார் ஓப்செற் நிறுவனத்தாரையும் நன்றியுடன் நினைவு கூறுகின்றேன்.

எனது எநிர்கால முயற்சிகள் தங்கள் ஆசிரியாதத்திலேயே தங்கி நிற்கின்றன.

எம். எச். எம். மண்தூர் J. P.
உதவி மாவட்ட ஆணையாளர்.

கல்விக்கல்லூரி,
அட்டாளைச்சேனை,
1997 - 09 - 01.

அன்று! ஸியோனி மலைப்பிரதேசம் வெப்பம் கூடிய ஒரு நாள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த தந்தை ஒநாய் இரவு ஏழு மணியாலில் விழித்தெழுந்து, தனது கால்களால் உடலை வருடிய வண்ணம், சோம்பலை முறித்துக் கொட்டாவிவிட்டவாறு, கால் விரல்களை நியிர்த்தி, நித்திரை மயக்கத்தைக் கலைக்க முயன்று கொண்டிருந்தது. சாம்பஸ் நிற்மான பெரிய மூக்கையுடைய தூய் ஒநாய் தூடிதழிப்பான தனது நான்கு குட்டிகளையும் அன்றத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒநாய்க் குட்டிகளின் முனங்கல் குகையின் அமைதியைக் குலைத்தன. குகையின் வாயிலில் நிலா ஓளிபட்டுத் தெரித்தது.

“இப்போது வேட்டைக்குச்செல்ல நல்ல நேரம்” என்று கூறியவாறு தந்தை ஒநாய் மலையிலிருந்து இறங்க முற்பட்டபோது! உரோமம் நிறைந்த வாலை உடைய ஒரு மிருகத்தின் நிழல் தெரிந்தது. அது குகைவாயிலுக்குக் குறுக்காக செல்வதை இலோசாக்க கண்டது. அவ்வேளை நிழலாடிய உருவம் கூறியது. “ஐயா! ஒநாய் தந்தையே! உனக்கு, கடும் வெள்ளை நிறமுள்ள பற்களையுடைய பிள்ளைகள் இருப்பது என்ன அதிஷ்டம்? அவர்கள் பசியால் இருக்கும் ஏனைய மிருகங்களை மற்பதில்லை.”

இவ்வாறு டாகி எனும் நரி கூறியது. அது எந்நேரமும் அடுத்தவருக்குத் தெர்ந்தால் கொடுக்கும், அடுத்தவர்கள் சாப்பிட்டு மிஞ்சிய எச்சில் உணவை சாப்பிடுவதில் ஆர்வம் கொண்டது. ஆங்காங்கே காணப்படும் குப்பை கூழங்களைக் கிளரி அங்குள்ளவற்றையும் உண்ணும். அதனால் அதனை யாரும் விரும்புவதில்லை. இருந்தாலும் ஏனைய மிருகங்கள் அதற்குப் பயப்படுவதுண்டு. காரணம் அதற்குப் பைத்தியம் பிடிப்பதனால் ஆகும். பைத்தியம் பிடித்தால் காட்டில் எல்லா இடமும் ஒடித்திரியும். அகப்படும் எல்லாவற்றையும் கடித்துக்குதறும். அவ்வேளை புலியாயினும் பயந்து ஒடி ஒழியும். இவ்வாறு டாகிக்கு பைத்தியம் பிடிப்பதை மற்றைய மிருகங்கள் இழிவாக நினைத்தன. அதன் பைத்தியத்திற்கு நீர் வெறுப்ப நோய் எனக் கூறுவர்.

“உள்ளே வந்து பாரும். சாப்பிட ஏதாவது இருக்கிறதா? ஒன்றும் மீதியில்லை.” என்று தந்தை ஒநாய் கூறியது. “ஆமா! எனக்குத் தெரியும் ஒநாய்களுக்குப் போதுமான அளவு உணவு இல்லாது இருக்கலாம், ஆனால் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு காய்ந்த எலும்புத் துண்டாயினும் போதுமானது. எங்களைப் போன்ற நரிகளுக்கு என்ன கவையான உணவு?” என்று கூறியவாறே டாகி குகையின் பின்பற்றில் வீசப்பட்டிருந்த காய்ந்த எலும்புத் துண்டைப் பாய்ந்து எடுத்து மகிழ்ச்சியுடன் கவைக்க ஆரம்பித்தது.

சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் “இந்த உபசாரத்திற்கு மிக்க நன்றி.” வாய் கைகளை உறிஞ்சியவாறு நரி கூறிற்று. “ஐயா ஒநாய் தந்தையே! உனது பிள்ளைகள் அதிஷ்டமானவர்கள். நன்கு பெரிய கண்கள், இளமையானவர்கள், அவர்கள் இளவர்ச்சுகள் போன்றவர்கள்.

இவ்வாறு பிள்ளைகளின் முகம் அழுது என்று கூறியதும் வாயை முடிக கொண்டிருந்த தந்தை ஒநாய்க்கும், தாய் ஒநாய்க்கும் மனதில் கவிடம் ஏற்பட்டது. அவைகளின் மனதை நோக்கிப்பதால் நரிக்கு மிகுந்த சந்தோஷமும் அந்தோடு அகங்காரமும் ஏற்பட்டது. அதனால் அது வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டு உட்கார்ந்த வண்ணம் ஏனாமாகப் பேசத் தொடந்தியது.

“ஸியர்கான் அந்த பெரிய இடத்தை வேட்டை இடமாக மாற்றி உள்ளது. எதிர்வரும் பொர்ணமிக்கு இந்த மலைக்கு வேட்டையாட வருவதாக என்னிடம் கூறியது.”

ஸியர்கான் என்பது ஸியேரனி மலையில் இருந்து ஏற்கதாழ 20 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள “வைன்” கங்கை ஆற்றோரத்தில் வசிக்கும் ஒரு புலி.

“அதற்கு இங்கு வருவதற்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை.” என தந்தை ஒநாய் கூறியது. “இந்தக் காட்டுப் பகுதி சட்டதிட்டத்திற்கு அமைய விரும்பியவாறு வேட்டைப் பிரதேசங்களை முன்கூட்டியே அறிவிக்காது அது நினைத்தவாறு மாற்ற முடியாது. அது இங்கே வந்தால் காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் பயந்து ஓடி விடும். அப்படியாயின் எனக்கும் வேட்டையாட முடியாது. இரண்டு பேருக்கு சேர்த்து நான் உணவு தேவேண்டும்.”

இவ்வளவையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தந்தை ஒநாய் பேசத்தொடந்தியது. “அதன் தாய் அதற்கு நொண்டி எனக் கூறுவது பொய்யா? பிறப்பிலிருந்தே அதன் ஒரு கால் நொண்டி. அதனால் அதற்கு மாட்டை மட்டுமே வேட்டையாட முடியும். அப்படி மாடுகளை மட்டும் வேட்டையாடுவதால் “வைன்” ஆற்றுப் பிரதேச மக்கள் அதனுடன் கோபம் கொண்டுள்ளனர். அதனால்தான் அது இங்கு வரமுற்படுகிறது. இதன் பிறகு இங்கேயுள்ள கிராம வாசிகள் அதனுடன் கோபம் கொண்டு அதனைச் கொல்வதற்கு காட்டுத் தீ வைப்பார்கள். அதற்குப் பின் நாமும் எது பிள்ளைகளோடு இப்பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டிவரும்.” அப்படிச் செல்ல வேண்டி வந்தால் ஸியர்கானுக்கு நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டியவர்கள்.”

ஆ! “அப்படியாயின் நீங்கள் இதற்குச் சம்மதம் என ஸியர்கானிடம் போய்க் கூறி விடவா?” டாகி கேட்டது. இதனைக் கேட்ட தந்தை ஒநாய்க்குக் கோபம் உண்டானது. “இங்கிருந்து ஓடிவிடு. உனது குருவுடன் சேர்ந்து அங்கேயே வேட்டையாடு. நீ இங்கே வந்த ஒரு இரவிலேயே செய்த உபத்திரவும் போதும்.

“நல்லது, நான் போகிறேன். அதோ கேட்கிறது காட்டின் கீழ்ப் பகுதியில் ஸியர்கான் உறுமிக்கொண்டிருக்கும் சத்தம். நான் இச்செய்தியை உங்களுக்கு கூறாமல் இருந்திருக்கலாம், என டாகி முன்முனுத்தவாறு கூறியது.

ஒனாய் செவிசாய்த்தது. அப்போது மலையடவாரத்தில் உறுமும் ஒசை கேட்டது. எவ்வித வேட்டையும் அகப்படவில்லை என்பதை முழுக்காடும் அறிவதற்கான புலியின் உறுமல் சத்தமது.

காட்டில் இவ்வாறு உறுயி தனது வேட்டையை ஆரம்பிக்கப் போகிறது. “மகா முட்டாள்” எவன் ஆற்றில் உள்ள மாடுகள் போல் இங்கள் எருமைகளும் இருக்குமென நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு ஒனாய் தந்தை கூறியது.

அந்த ஒசையைக் கேட்ட தாய் ஒனாய் “எனக்கென்றால் ஒன்று தோன்றுகிறது. அது தூரத்துவது மிருகங்களை அல்ல அதற்குத் தேவை ஒரு மனிதனே” என்று கூறியது.

“ஆரம்பத்தில் முனங்கல் போல் கேட்ட சத்தம் படிப்படியாக உறுமலாக அதிகரித்தது. இவ்வாறு செய்வது காட்டில் விறகு தேட வரும் மனிதர்களை பயமுறுத்தி இலகுவாக வேட்டையாடுவதற்கு அல்லது இரவில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் புலி உறுமும் சத்தம் கேட்டு ஒடும் போது அவர்களை இலகுவாகப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு. தந்தை ஒனாய் தனது பற்களை காட்டியவாறு கூறியது. குளக்கரைகளில் வேறு இரை இல்லாமலா இங்கு வந்து மனிதனை வேட்டையாடுகிறது?

காட்டின் சட்டதிட்டங்கள் நல்ல நீதிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கமைய காட்டு மிருகங்கள் மனிதனை வேட்டையாடுவது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனினும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம் அது அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. சிறிய மிருகங்களுக்கு மனித வேட்டையைக் கற்றுக் கொடுக்கும் போது அதை அனுமதிக்க முடியும். அவ்வாறு நடைபெறும் போது தனது வேட்டைப் பிரதேசத்துக்கு அப்பால் சென்று அதனைச் செய்ய வேண்டும். அப்படி இல்லாவிடின் கொலை செய்யப்பட்ட மனிதனின் உறவினர்கள், நண்பர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு, எங்களைத் தேடி வருவார்கள். அதனால் காட்டின் ஏனைய மிருகங்களும் கஷ்டப்பட வேண்டி வரும்.

மனிதனை வேட்டையாட வேண்டாம் என கட்டுப்பாடு விதித்தஞ்சுக் காரணம் உலகத்தில் உள்ள எல்லா மிருகங்களையும் விட தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதில் மனிதன் சக்தி குறைந்தவன். எனவே, மனிதனை வேட்டையாடுவது தமக்குப் பொருத்தமில்லை, என அவை என்னுகின்றன. மனித மாமிசத்தை உண்ணுவதால் குஷ்டம் போடுவதாகவும், பற்கள் கொட்டுவதாகவும் கூறப்படுகிறது.

புலியின் உறுமல் படிப்படியாக அதிகரித்து இறுதியில் அடிக்கரலில் எழும் அலறுல் சத்தத்தோடு புலி சிறிப்பாயும் சத்தமும் கேட்டது. அது புலி உறுமும்

சத்தமன்று இருந்தாலும் அச்சத்தம் வியர்க்கானுடையது.

“அதற்கு குறி தவறி இருக்கும். என்ன சத்தம் அது?” என ஒநாய் கேட்டது.

தந்தை ஒநாய் இரண்டு, மூன்று அடி பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் போது புலி காட்டில் கத்தியவாறு அங்குமிங்கும் ஒழிக்கொண்டிருப்பது அதற்குக் கேட்டது.

“அது மகா முட்டாள்” விற்கு வெட்ட வந்த மனிதர்கள் மூட்டிய தீ அணலில் காலை வைத்து விட்டது. பொகியும் அதனுடன் இருக்கிறது.

தாய் ஒநாயும் அதன் பக்கம் செவி சாய்த்திருந்த போது, சிறிய சத்தம் ஒன்று கேட்டது. “ஏதோவொன்று மலையில் ஏறுவது போல் தெரிகிறது. எதற்கும் நாம் ஆயத்தமாய் இருப்போம் என்றது”

காட்டில் புற்கள் அசையும் ஒசை கேட்கவே தந்தை ஒநாய் தனது நான்கு கால்களையும் ஊன்றி எதிர்ப்பதற்கு ஆயத்தம் ஆகும் அந்தக் கணத்தில் ஒரு புதுமையான நிகழ்வு நடந்தது. அது பாய்வதற்கு ஆயத்தமாகும் போது ஏதோ ஒன்றைக் கண்டு நிற்க முற்பட்ட போதிலும் ஒரே தடவையில் நிற்க முடியாது போகவே நான்கு ஜந்து அடி துள்ளிக் குதித்து இருந்த இடத்திற்கே வந்து நின்றது.

அதோ பாருங்கள் மனிதன் ஒருவன். மனிதச் சிறுவன் ஒருவன். ஒநாயின் முன்னால் சிறிய கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு சாதாரணமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். உடலில் உடை எதுவும் இல்லை. இருந்தாலும் அழகாக இருந்தான். அவன் ஒநாய் தந்தையைப் பார்த்து சிரித்தவாறு இருந்தான்.

“இது மனிதக் குட்டியா? நான் என்றால் இதுகாலவரை கண்டதே இல்லை. ஜேயோ! இங்கே எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள் என தாய் ஒநாய் கூறிற்று.

ஒநாய்களுக்கு வாயால் தனது குட்டிகளை அங்குமிங்கும் கொண்டு செல்ல முடியும். மிகவும் கவனமாகக் கொண்டு செல்லும் இவ்வேளையில் நன்கு பரிச்சயமான ஒநாய்கள் முட்டையைக் கூட பழுது படாமல் கொண்டு செல்லும். தந்தை ஒநாய் பிள்ளைக்கு நோகாதவாறு வாயால் கவனிக்கொண்டு வந்து ஒநாய் குட்டிகளுக்கு அருகில் வைத்தது.

“ஜேயோ! எவ்வளவு சிறியது? உடையும் இல்லை. இருந்தாலும் எவ்விதப் பயமும் அதற்கு இல்லை. தாய் இவ்வாறு கூறியபோது சிறுவனும் ஒநாய் குட்டிகளுடன் சேர்ந்து ஒநாய்த் தாயை அணைத்துக் கொண்டான்.

“ஆ! மற்றைய குடிகளுடன் சேர்ந்து அதாவும் பால் குடிக்கிறது. ஒரு மனிதக்குட்டி ஒநாய்த் தாயிடம் பால் குடிப்பதையும், சேர்ந்து இருப்பதையும் நாம் கேள்விப்பத்து உண்டா?”

“நான் என்றால் இவ்வாறான விடயங்களைக் கேள்விப்பத்தே இல்லை. இருந்தாலும் எமது குடும்பத்தில் இவ்வாறான விடயம் நடந்துள்ளது. இதனுடைய உடம்பில் மயிரும் இல்லை. என்னால் ஒரு காலால் மிதித்து இதனைக் கொல்லவும் முடியும். இருந்தாலும் எவ்விதப் பயமும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

திடிரென குகை வாயிலின் நிலா ஒளி மறைந்தது. என்ன அது ஸியர்கானுடைய பெரிய தலை, அது தலையை குகை வாயிலில் நுழைக்க முற்பட்டது. குகை வாயில் சிறியதாகையினால் நுழைய முடியவில்லை. டாகி ஸியர்காவின் பின்னால் வந்து உரத்த குரலில் “எனது தலைவரே! அந்தச் சிறுவன் இதன் உள்ளே நுழைந்தான் எனக் கத்தியது.

இக்கலையைக் கேட்ட தந்தை ஒநாய்க்குக் கோபம் வந்தது. கோபத்தோடு அவ்விருவரையும் பார்த்து தந்தை ஒநாய் இவ்வாறு கூறியது “ஸியர்கான் இங்கு வந்தது எங்களுக்குக் கொள்ளவும் ஸியர்கானுக்கு இங்கு என்ன வேண்டும்?”

“எனது உரிமைப் பொருள்” ஸியர்கான் கூறியது. “மனிதக் குட்டியோன்று இங்கு வந்தது அதனுடைய பெற்றோர் அதனைக் கைவிட்டுச் சென்றனர். அதனைக் கொண்டு வாருங்கள்.”

தந்தை ஒநாய் முன்பு கூறியவாறு. காட்டுத்தீக்கு அகப்பட்டு கால்களைச் கூட்டுக்கொண்டதனால் ஸியர்கானுக்கு நல்ல கோபம் இருந்தாலும் தந்தை ஒநாய்குத் தெரியும் ஸியர்கானுடைய தலையும், பிடியிடும் பெரிதாகையினால் குகையினுள்ளே நுழைய முடியாதென்பது அது எதைப்போல் என்றால் ஒருவன் வாளியினுள்ளே இருந்து கொண்டு யுத்தம் புரிவதைப் போல் இருந்தது.

“ஒநாய்கள் கருணை படைத்தவை.” “நாங்கள் எமது தலைவர் கட்டளைகளை மட்டுமே கடை பிடிப்போம். எம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவற்றைத் தர முடியாது.” என தந்தை ஒநாய் கூறிற்று. கூறுவற்றைக் கேட்கவும் நாங்கள் தயாரில்லை. அந்த மனிதக்குட்டி தற்போது எங்களுக்கு உரியது. எங்கள் சம்மதம் இல்லாமல் அதனைக் கொல்ல முடியாது.

“விருப்பத்துடனோ விருப்பமின்றியோ நீங்கள் கூறுவதன் விளக்கம் என்ன? எனக்குரிய பொருளை பெற்றுக்கொள்வதிலுள்ள சம்பந்தம் என்ன? என்னை

இந்த நாய் கூட்டிற்குள் தலையை நீட்டிக்கொண்டிருக்கவா கூறுகிறீர்கள்? இப்போதாவது புரிந்து கொள்ளுங்கள் பேசுவது ஸியர்கான் என்று. ஸியர்கானுடைய அந்தப் பேசுக் குகையினுள் எதிராவித்தது. இதைக்கேட்ட தாய் ஒநாயின் கண்கள் கோபத்தால் இருளில் தோன்றும் நிலவைப் போன்று மின்னத் தொடங்கின. ஒநாய் குட்டிகளை ஒரு பக்கம் தள்ளிவிட்டு முன்னால் பாய்ந்து ஸியர்கானிடம் இவ்வாறு கூறியது.

“இப்போது பேசும் (ராக்ஷஸ) நொண்டியே அறிந்து கொள். இந்த மனிதக்குட்டி இப்போது என்னுடையது. அதனைக் கொன்றுவிட முடியாது. அது கூட்டத்துடன் சேர்ந்து ஒடி ஆட வேண்டும். கூட்டத்தோடு சேர்ந்து வேட்டையாட வேண்டும்.”

“அப்பாவிப் பின்னைகள், வண்டுகள், மீன்கள் அனைத்தையும் சாப்பிடும் நீ இறுதியில் இந்தச் சிறுவனையும் வேட்டையாடி விடுவாய். நாம் உண்ணுவது மரை இறைச்சியே என்பதை நீ தெரிந்து கொள். உண்ணைப் போல் நர மாமிசும் உண்பதில்லை. நொண்டியே இப்போது இங்கிருந்து ஓடிவிடு.”

இக்கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தந்தை ஒநாய்க்கு அதிசயமாக இருந்தது. முன்னொரு காலத்தில் இந்த தாய் ஒநாய் இளமையாக தனது குடும்பத்துடன் இருக்கும் போது, வாலிப் ஒநாய்கள் 6 பேர் இதனை வெற்றி கொள்ள சண்டையிட்டன. இந்த ஒநாய்த் தந்தைதான் ஏனைய 5 ஒநாய்களையும் தோற்கடித்து வெற்றி கொண்டது. அந்நேரம் அனைவரும் “இராட்சி” என அழைப்பார். அது உண்மை என்பது இப்போதுதான் தந்தை ஒநாய்க்குப் புரிந்தது.

இங்கே தந்தை ஒநாயிடன் சண்டையிட்டு வென்றாலும் தாய் ஒநாயிடன் சண்டையிட்டு வெல்ல முடியாத காரியம் என்பது ஸியர்கானுக்குத் தோன்றியது. இந்த ஒநாய் தனது கெளரவத்திற்கு இறுதி வரை போராடும் என்பது உறுதி. அதனால் ஸியர்கான் உறுமியவாறு பின்வாங்கியது. சம்ருத் தொலைவில் சென்று இவ்வாறு கத்தியது.

“எந்த நாயும் தனது வசிப்பிடத்திலிருந்து குரைக்கும். இந்த மனிதக்குட்டியை வளர்த்து ஆளாக்குவது பற்றி கூட்டத்தின் ஏனையவர்கள் என்ன முடிவெடுப்பார்கள் என்பதையும் பார்ப்போம். அந்த மனிதக்குட்டி எனக்குரியது. எனது வாய்க்கே இரையாகும். உரோமம் நிறைந்த வால் உள்ள கள்வர்கள்.

“ஸியர்கான் கூறுவதிலும் உண்மை இருக்கிறது. இந்தக் குட்டியை கூட்டத்திற்குக் காட்ட வேண்டும் என்றிருக்கும் போது, குட்டியை வைத்துக்கொள்ளவா என்னம்?”

ஆம் வைத்துக்கொள்ளத்தான் போகிறேன். இந்தக்குட்டி எந்த உடையும்

இல்லாமல் இரவில் வந்தது. இருந்தாலும் எவ்விதப் பயமும் அதற்கு இல்லை. எனது குடியைத் தள்ளிவிட்டு அவவிடத்தில் நிப்பதைப் பாருங்கள். இன்னும் சிறிது நேரமிருந்தால் அந்த எமன் இந்தச் சின்னக் குடியைக் கொன்றிருக்கும். கொன்றுவிட்டு வைன் ஆற்றுக்கு ஒடிவிடும். அப்போது என்ன நடக்கும். கிராமத்திலுள்ள அனைவரும் கூட்டம் கூட்டமாக எங்கள் குகைக்குள் எட்டிப் பாஸ்பார்கள். அப்போது அது எமக்குத் தொந்தரவாகும்."

"நான் இவனை வளர்த்துக் கொள்ளேன். நான் உன்னை "மௌக்கி" என அழைப்பேன். இன்னு உன்னை எபியர்கான் கொல்ல வந்தது போல் நீயும் ஒரு நாள் அவனைக் கொல்ல வேண்டும்.

தந்தை ஒநாய் விடையாகக் கேட்டது. "எங்களது கூட்டம் இதுபற்றி என்ன சொல்லுமா?"

வனத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்குமைய கூட்டத்தின் எந்தவொரு ஒநாயும் திருமணமான பிறகு தான் முன்பிருந்த கூட்டத்தில் இருந்து விலகிவிட வேண்டும். குடிகள் தன்னுடைய வேலைகளைத் தானே செய்து கொள்ளக் கூடிய திறமையைப் பெற்றவுடன் கூட்டத்தின் கலந்துரையாடலுக்கு அழைத்து வந்து அனைவருக்கும் அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இக்கலந்துரையாடல் மாதத்திற்கு ஒரு முறை பெளர்ணமி தினத்தன்று நடைபெறும். இவ்வாறு அறிமுகப்படுத்திய குடிகள் காட்டில் எல்லா இடங்களிலும் ஓடித்திரிய முடியும். அவை றாபாறா என்னும் மிருகத்தை வேட்டையாடும் வரை எந்தவொரு முதிய ஒநாயும் இவைகளைக் கொல்ல முடியாது. அவ்வாறு செய்து அகப்பட்டால், அதற்கு யரணதன்னை கிடைக்கும். இது வழிமை என்பது யாருக்கும் புரியும்.

ஒநாய்க் கூட்டத்தின் ஒன்றுகூடல் சபாகல மலையுச்சியில் நடைபெறும். இது நூற்றுக்கும் அதிகமான ஒநாய்கள் ஒழிந்திருக்கக் கூடிய இடம், ஒநாய்க் குடிகள் அங்குமிங்கும் பாய்ந்து தீரிய முடியுமான பிறகு. இங்கு அழைத்துச் செல்லப்படும். மௌக்கி உரிய பராயம் அணந்ததும், ஒநாய் தாயும், தந்தையும் குறிப்பிட தினத்தன்று அவ்விடத்திற்குச் அழைத்துச் சென்றன. இக்கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்குவது வயது முதிர்ந்த, தனியாக வாழும் ஒரு ஒநாயாகும். அனைவரும் அதனை "ஆகேலா" என அழைப்பார். இந்த "ஆகேலா" தந்திரமாகவும், தைரியமாகவும் ஆட்சி செய்கிறது. அது சபாகல கற்பாறை மேல் உட்கார்ந்திருந்தது.

இந்தக் கூட்டத்திற்கு சமுகமளித்த கமார் 40 ஒநாய்கள் கல்விற்குக் கீழிருந்தன. இவற்றுள் சில தனியாக மரைகளை வேட்டை ஆடக்கூடியன. இன்னும் சில தன்னால் வேட்டையாட முடியும் என எண்ணும் 3 வயதுடைய ஒநாய்கள். பலவேறு திறன்களைக் கொண்ட ஒநாய்கள், பெரிய ஒநாய்கள், சிறிய ஒநாய்கள் போன்றன இவற்றுள் இருந்தன.

இந்த ஆகேலா ஒரு வருட காலமாக இந்தக் குழுவிற்குத் தலைமொத்துவம் வகிக்கின்றது. ஆகேலா இளமைக் காலத்தில் இருமுறை மிருக வலையில் சிக்கியது. ஒரு முறை மனிதர்களிடம் அகப்பட்டு நன்றாக அடிப்பட்டு, பிறகு இறந்து விட்டது என என்னிலி சென்றபோது அதிள்டவசமாகப் பிழைத்துக் கொண்டது. இதனால் ஆகேலா மனிதர்களுடைய குணவியல்புகளை நன்கு அறிந்திருந்தது.

சபாகல நிகழ்ச்சியின் போது கதைப்பது குறைவு. தாய் ஒநாய்களும், தந்தை ஒநாய்களும் கல்லைச் சுற்றியிருக்க, குட்டிகள் ஒன்றை ஒன்று முட்டி மோதிக்கொண்டு வட்டமாகச் சுற்றிக் கூடி நின்றனர். இடையிடையே முதிர்ந்த ஒநாய் ஒன்று குட்டிகளை உற்றுநோக்கினால் தனது இருப்பிடத்துக்கு மெல்ல மெல்ல வந்து சத்தமின்றி நின்றது. சிலநேரம் தாய் ஒநாய்களும் தனது குட்டிகளை நிலாவோளிக்கு முன் வைத்தனர். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் தனது குட்டிகளை அனைவருக்கும் அறிமுகம் செய்தன.

ஆகேலா சபாகல கல்லின் மீதிருந்து உரத்துக் காறியது. “உங்களுக்கு காட்டின் சட்டம் பற்றித் தெரியும். ஒநாய்களே நன்கு கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.” அப்போது தாய் ஒநாய்களும் உரத்துக் கத்தின. “பாருங்கள் நன்கு பாருங்கள்,”

இறுதியில் தந்தை ஒநாய் மௌக்கியை வட்டத்தின் நடுவிற்குத் தள்ளியது. “இதோ மௌக்கி, எமது குடும்பத்திலிருக்கும் இன்னொரு குட்டி.” தாய் ஒநாய் கழுத்திலுள்ள மயிர்களைச் சிலிர்த்தபடி ஆர்வத்தோடு இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மௌக்கி கற்களை ஏற்றுத் தீட்டு அவை நிலவொளியில் மின்னுவதைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்ததே தவிர அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதில் எவ்விதக் கவலையுமின்றி இருந்தது.

ஆகேலா மீண்டும் வழிமையான ஒலியை ஏற்படியது. “ஒநாய்களே நன்கு கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.” இவ்வாறு இருக்கும் போது கற்பாறைக்குப் பின்னால் கணத்த ஒலி ஒன்று கேட்டது. “மனிதக்குட்டி என்னுடையது. எனக்குத் தாருங்கள்” ஜயநிவ படைத்த மிருக இனத்திற்கு மனிதக்குடியால் என்ன பயன்? அது ஸியர்கானுடைய குரல். பூர்ப்பாறை பய மூலம் மிக முக்கியமாக இருந்தது.

ஆகேலா இதனைக் கேளாதவாறு அசையாமல் இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டிருந்தவாறு மீண்டும் உரத்த குரலில் கூறின்று. “ஒநாய்களே” நன்கு கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். ஜயநிவ படைத்த நாம் எமது கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்வதைத் தவிர மற்றயவர்களுடைய கருத்துக்களைச் செவிமடுக்கத் தேவையில்லை. அதனால் இன்னும் அவதானமாக இருங்கள்.”

இதனைக் கேட்டதுதான் தாமதம், கூட்டத்தில் கனத்த பல விளகள் கேட்டன. இளமையான ஒநாய்க்குளும் ஸியர்கான் கேட்ட அதே கேள்விகளைக் கேட்டன.

“ஜயறிவு படைத்த எமக்கு மனிதக்குடியால் என்ன பயன்?”

காட்டின் சட்டத்திற்கமைய எந்தவொரு ஒநாய்க்குடியையும் கூட்டத்திற்குள் சேர்த்துக்கொள்வதனால் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்படுமோனால் அதன் தாய், தந்தை தவிர்ந்து வேறு இருவர் பினை நிற்க வேண்டும்.

“யார் இந்தக் குடியின் சார்பில் பினை நிற்பது. ஆகேலா கேட்டது. முதலில் எவ்விதப் பதிலும் இல்லை. தாய் ஒநாய் ஆர்வத்துடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தது. போருக்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால், வாழ்க்கையின் இறுதிப் போருக்கு ஆயத்தமாக இருந்தது.

இவை அனைத்தையும் ஒரு கரடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கூட்டத்திற்கு சமுகமளிக்க இடம் கொடுத்த வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரே மிருகம் இதுவே. குடிகளுக்கு காட்டின் சட்டம் பற்றிக் கற்றுக் கொடுக்கும் நித்திரை மயக்கமுடைய முதிர்ந்த சாம்பல் நிற கரடி. இதனை “பாலு” என அழைப்பார். இது காய்களையும், கிழங்கு வகைகளையும் உணவாகக் கொள்ளும். இதனால் இதற்கும் காட்டின் சகல பிரதேசங்களுக்கும் செல்ல அதிகாரம் உண்டு.

பாலு முன்னங்கால்களைத் தூக்கி பின்னங்கால்களில் உதவியுடன் இலகுவாக அமர்ந்தவாறு இவ்வாறு கூறியது.

“மனிதக்குடிஃ..... ஆம் நான் அந்த மனிதக்குடியின் சார்பில் பேசுகிறேன். மனிதக்குடியை வைத்துக்கொள்வதில் தவறில்லை. நான் கூறுவது உண்மை. மனிதக்குடியை எமது குழுவடன் வைத்துக் கொள்வோம். மற்றுயவர்களைப் போல் அதனையும் கவனிப்போம். கற்பிக்கும் வேலையை நான் பொறுப்பு ஏந்கிறேன்.

“எங்களுக்கு இன்னொரு பினை வேண்டும். பாலுதான் எமில் சிறியவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுப்பது. அது தவிர வேறு யார் இதைப்பற்றி பேசுவது?”

இந்த நேரத்தில் அந்த மிருகங்கள் இருந்த வட்டத்தின் பக்கத்தில் கருப்பு நிழல் போல் தெரிந்தது. அது கரிய நிறம். அதன் தோல் நிலவொளியில் மின்னியது. அது அலங்கார உடைபோல் காட்சியளித்தது. அதன் பெயர் “பக்ரோ” எல்லோரையும் அதற்கு நன்கு தெரியும். யாரும் அதற்கு விரோதமாகப் பேசுவது இல்லை. அது பாகியைப் போல் தந்திரமானது. நேரமையானது. அளவுக்கதிகம் உண்ட யானையைப்

போல் பலமிக்கது. ஆனால் அதன் குரல் மிகவும் இனிமையானது. தேன் போல் இனியது. பஞ்ச போன்ற மென்மையான தோலை உடையது.

“ஆகேலா நான் ஜபானில் இனத்தைச் சேர்ந்தவன். உங்கள் கூட்டத்தின் வேலைகளில் தலையிட எனக்கு எவ்வித உரிமையுமில்லை. ஆனால் காட்டின் சட்டத்திட்டங்களுக்கு அமைய புதிய குட்டிகளைக் கூட்டத்திலிருந்து சேர்த்துக்கொள்வதில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்படுமாயிருந்தால் அதன் வாழ்க்கைக்காக கப்பம் கொடுத்து காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அந்தக் கப்பத்தை யார் கொடுப்பது என்பது பற்றிய விபரம் கூறப்படுவதில்லை. என்னுடைய கருத்து சரியா?”

இளைய ஒநாய்கள் இவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தன. சாப்பிட ஏதாவது கிடைக்குமானால் அவை அந்தப் பக்கம் சேர்ந்து கொள்ளும்.

“சரிதான் பக்ரா கூறுவது சரிதான். ஏதாவது கிடைக்குமானால் மனிதக் குட்டியை வைத்துக் கொள்வோம். அதுதான் சட்டமும் கூட.”

“இந்தக் கருத்தைப் பற்றிக் பேசுவதற்கு எனக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லாததால் கூட்டத்தில் கதைக்க அனுமதி கிடைத்தால் எனக்கு கதைக்க முடியும்.”

அந்த அனுமதி கிடைத்தது. இரு பக்கமும் அதிகமான குரல்கள் ஒரே நேரத்தில் கதையுங்கள்! கதையுங்கள்! என்று ஒலித்தது.

எவ்வித இடர்களும் அற்ற இவ்வாறான சாதுவானகுட்டியைக் கொல்வதற்கு உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா? அது தவிர இது வளர்ந்ததும் அதனால் எமது கூட்டத்திற்குப் பிரயோசனம் கிடைக்கும். பாலு அது பற்றி தீர்மானம் எடுத்து விட்டது. அந்த வார்த்தைக்கு மேலாக நான் அதற்கு புதிதாக வேட்டையாடிய ஒரு பெரிய மரையைக் கொடுக்கிறேன். அவ்வாறான ஒன்று இங்கிருந்து ஏற்றதாழ அரைமைல் தொலைவில் உள்ளது. சட்டத்திட்டங்களுக்கமைய மனிதக்குட்டியை பொறுப்பேற்பது கஷ்டமில்லையே?

பல குரல்கள் ஒலித்தன. “ஆட்சேபனையில்லை, அந்த மனிதக்குட்டி குளிர்காலங்களில் இறந்துவிடும். அவ்வாறு இல்லாவிட்டு உடன்ன காலத்தில் கூட்டினால் காய்ந்துவிடும். இந்த சிறு பிராணியால் எமக்கு என்ன துன்பம் வரப்போகிறது? அதனால் மனிதக்குட்டி கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொள்ளட்டும். “பக்ரா” எங்கே அந்த மரை எங்கே அது இருக்கிறது. இவ்வாறு அனைவரும் கூறி ஆரவாரம் செய்தனர்.

அப்போது ஆகேலாவுடைய கனத்த சரசர சத்தம் குறைந்தது. “ஓநாய்களே,

நன்கு அவதானமாக இருங்கள்.”

ஓநாய்கள் அனைத்தும் மௌகிளிபின் அருகில் வந்து அவதானித்தன. ஆனால் மௌகிளி அவற்றைப் பாராது தான் கட்டகளுடன் செய்து கொண்டிருந்த விளையாட்டை நிறுத்தாமல் தோட்டந்து கொண்டிருந்தான். அனைத்து ஓநாய்களும் மனிதக்குட்டியை நன்கு பார்த்து முடிந்த பிறகு மரையை வோட்டையாட மலையடிவாரத்துக்குச் சென்றன. அவ்வேளை அவ்விடத்தில் ஆகேலாவும், பக்ராவும், பாலுவும், மௌகிளியும் அதனைப் பராமரிப்போரும் மட்டுமே இருந்தனர். அந்த மனிதக்குட்டி தனக்கு கிடைக்காததையிட்டு கோபமடைந்த ஸியர்கான் இரவு ஆகியும் உறுமி உறுமி அக்காட்டுப் பிரதேசத்தில் இருந்தது.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பக்ரா மயிர்களை சிலிர்த்துக் கொண்டு இவ்வாறு கூறியது. தற்போது இவ்வாறு உறுமிக் கொண்டு இருப்பதற்கு பிற்காலத்தில் இந்த மனிதக்குட்டி உமக்கு வேறு வகையில் நன்றி செலுத்தும். எனக்கு மனிதர்களைப் பற்றி நன்கு தெரியும்.”

ஆகேலா இதற்கு இணங்கியது. பின் இவ்வாறு கூறியது. “அது நூற்றுக்கு நாறு உண்மை. மனிதனுக்கும் அவனது குட்டிகளுக்கும் நன்கு முளை இருக்கிறது. இந்த மனிதக்குட்டி வளர்ந்ததும் பிற்காலத்தில் உமக்கு உதவியாக இருக்கும்.”

“உண்மையிலேயே இந்தக் குட்டி தனது பருவத்தை எழ்தியதும் அதனால் எமக்கு உதவ முடியும். எவருக்கும் எந்நானும் தலைமைத்துவத்தை வகிக்க முடியாது.” பக்ரா கூறியது.

ஆகேலா எதுவும் பேசாது சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. எந்தவொரு கூட்டத்திலும், எந்தவொரு தலைவனதும் வலு குறைந்து, சக்தியிழக்கும் போது அனைத்து ஓநாய்களும் சேர்ந்து அதனைக் கொன்றுவிடும். அவ்வாறு முதிர்ச்சி அடைந்தவுடன் அந்தத் தலைவர்கள் இவ்வாறான நிலைக்கு உள்ளாகி விடுகின்றனர். இதைப்பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த ஆகேலா ஓநாய்த் தந்தையை அழைத்து இவ்வாறு கூறியது.

இதனைக் கொண்டு செல்லுங்கள். ஆழநிவடைய இனத்திற்கு இயைபுடையதாகப் பழகுங்கள்.”

இவ்வாறாகத் தான் மௌகிளி “ஸியோனி” ஓநாய்க் கூட்டத்தில் சேர்ந்தது.

இந்நிகழ்வு ஒரு மரையைப் பலி கொடுத்ததன் மூலமும், பாலுவின் பேச்க வன்மையினாலுமே நிகழ்ந்தது.

பதிப்பகம் :

ஸ்டார் ஓப்பேர் பிரின்டாஸ்

502, பீரதான சாலை,
சாய்ந்தமருது - 14.